

Zen

Kenmerkend voor de moderne westerse samenleving is het zoeken naar verdieping. Vanwege de ontkerkelijking en ontzuiling raken steeds meer mensen onthecht. Door het gevoel van leegte wat daardoor ontstaat, zijn complete volkstammen op zoek naar een of andere vorm van spiritualiteit. Gelukkig is het aanbod aan zingevende levensbeschouwingen zo groot dat iedere dwalende geest wel een verlicht pad naar het Grote Geheel kan vinden.

Zelf ben ik gaan vissen. Voor mij is dat vissen steeds meer een zoektocht naar de essentie van mijn bestaan geworden. Een vorm van Zen waarbij het vissen een concentratie- en meditatie activiteit is geworden als middel om dichterbij de ware aard én zin van het leven te komen. Vooral het vliegviszen, waarbij je met een imitatie van een insect op een zeer subtiele manier de vis letterlijk moet verleiden, is Zen meditatie pur sang. Iedere fase in dat vliegviszen, vanaf het binden van de vlieg, via het besluipen van de vis, het werpen van dat nietige namaakinsectje tot het daadwerkelijk vangen, brengt je dichterbij je eigen ware aard. Staande in de Oostzee bij het Deense eiland Funen wordt vliegviszen al snel een intense vorm van meditatie en laat het je zien dat de natuur ongreepbaar is. In dat glasheldere water van die immense zee zwemmen tegenwoordig weer zeeforellen. Prachtige gespikkelde vissen met norske blik in de ogen en een felgekleurde blauwgroene rug. Vissen die zich niet makkelijk laten vangen, zeker niet met een vliegenhengel. Maar wanneer je dan eindelijk zo'n salmonide haakt, dan is de beleving uniek. Niet alleen vanwege de schoonheid en kracht van de vis, maar ook omdat je dat doet in een mystieke omgeving, waar zelfs een wat lompe redacteur zich na verloop van tijd nietig gaat voelen. Wanneer je dan bij ondergaande zon een van de gevangen vissen bereidt op een kampvuurtje en wegspoelt met een goede witte Bourgogne, dan is het plaatje compleet. Dichter bij de natuur komen als dit kan je als mens niet.

Deze ideale meditatieomgeving is overigens voor een belangrijk deel man made. Het is een gevolg van een uniek samenwerkingsproject van Deense sportvisserijorganisaties, overheden en het Fuuns Verkeersbureau. Aan de basis ligt het restaureren van beken waar de zeeforel zich ooit van nature voortplantte in combinatie met het herintroduceren van de zeeforel. In korte tijd is dit een eclatant succes geworden. Het eiland Funen is inmiddels een bedevaartoorst voor buitenlandse vliegvissers en het vissen op zeeforel is uitgegroeid tot een van de belangrijkste toeristische producten. De investeringen zijn beperkt en de opbrengst hoog. Het succes is daarbij zo groot dat de bezettingsgraad van toeristische accommodaties in het voor- en najaar – inderdaad het zeeforel seizoen – groter is dan in de zomerperiode. Hoewel de zeeforel ook van nature in Nederland thuishoort en we diverse wateren hebben die zich voor een dergelijk avontuur lenen, lijkt zoiets volkomen onvereenigbaar met het zurige Nederlandse eco-dogmatische denken over water & natuur. Lijkt, want de Hengelsportfederatie Groningen Drenthe heeft de stoute schoenen aangetrokken en is samen met Staatsbosbeheer, Waterschap Noorderzijlvest en VVV Lauwersland om tafel gaan zitten om de eerste steen voor een ambitieus zeeforelproject voor het Lauwersmeer te leggen. Met het Deens project als voorbeeld gaat de komende jaren worden gewerkt aan het opwaarderen van het Lauwersmeer als zeeforelbestemming in eigen land. Naast promotie van het gebied, het verbeteren van de toegankelijkheid voor sportvissers en het uitzetten van jonge zeeforel, staat het herstellen van de leefomgeving van deze karakteristieke vis centraal. Daarvan zal niet alleen *Salmo trutta trutta*, maar ook soorten als paling, rivierprik, fint en mogelijk houting profiteren. Het zeeforelproject Lauwersmeer zorgt voor een geweldige impuls voor de regionale economie en zet Nederland tegelijkertijd als aanbieder van hoogwaardig eco-toerisme op de kaart. Eerlijk gezegd kan ik niet wachten om te gaan zazen in het Lauwersmeer.

Marco Kraal, Hoofdredacteur